

[Lizzie Lichtenberg]

Indstilling

Gårdejer Henrik Toft godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 13. december 1988.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 139 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 17:

Forslag til lov om ændring af lov om tipning og lov om eliteidrættens fremme. (Indførelse af et lottospil).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 6/10 88. Første behandling 26/10 88. Betænkning 2/12 88. Anden behandling 8/12 88. Tillægsbetænkning 9/12 88).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ingerlise Koefoed (SF):

På et møde i en af de store idrætsorganisationer for nylig hørte jeg en ordfører for et af de store partier herinde sige, at vi jo var lidt bange for idrætten; idrætten var en magtfuld faktor i samfundet, og vi herinde i Folketinget var jo lidt bange for den.

Det synes jeg er en helt urimelig bemærkning at komme med. Naturligvis er vi ikke bange for idrætten, men vi har respekt for idrætten. Vi har respekt for det store arbejde, som idrætten har gjort og stadig væk gør.

Vi mener også, at idrætten i denne sag har gjort et godt arbejde for sin egen sag. Hvis vi ikke havde haft idrætsorganisationerne og Dansk Idræts Fællesråd, havde vi vel næppe haft den store tilslutning til statslotto, som vi har fået nu. Men vi mener så også, at det ikke kan være rigtigt, at idrætten skal tro, at alene den skal bestemme over Folketingets beslutninger.

Vi har under lovforslagets behandling modtaget et brev fra en af de organisationer, der også får penge her, og som er meget vred på SF, fordi vi ikke lige præcis ønsker at rette os efter, hvad den nu har indstillet.

Jeg vil godt gøre den organisation, som jeg ikke skal nævne ved navn, opmærksom på, at da SF i sin tid foreslog nogle forbedringer for medlemmerne af den organisation, uden at organisationen selv var kommet med dem, var der ikke grænser for, hvor glad organisationen var for os.

Vi synes, at idrætten skal have, hvad idrætten skal have, men vi mener også, at idrætten har fået meget og har fået nok nu.

Vi stillede så et ændringsforslag, der gik ud på, at man skulle ændre fordelingen i denne lov, sådan at skatteministeren havde lottoet, mens de penge, der skulle komme derfra til fordeling, skulle gå over til kulturministeren.

Jeg må sige, at vi er lidt forbavsede over, at kulturministeren ikke har taget imod vores forslag med kyshånd. Kulturministeren har jo ikke for mange penge. Kulturministeren beklager mange steder, at det kniber med at få pengene til at slå til.

Vi mener, at den folkelige kultur, det, som sker i græsrodsbevægelserne, det, som sker i amatørteatret, det, som sker inden for amatør-musikken, og det, der sker inden for de folkelige oplysningsforbund, er meget, meget vigtige ting, som i hvert fald nu bør fremmes.

Kunne kulturministeren ikke støtte vores ændringsforslag, så burde kulturministeren have lyttet efter brevet fra Højskoleforeningen, der foreslog, at man skulle udskyde denne lovgivning, indtil man var færdig med Folkeoplysningsudvalgets arbejde. Det skete heller ikke. Kulturministeren sagde til Kulturudvalget, at det mente han ikke var nødvendigt.

Derfor vil jeg opfordre kulturministeren og Folketinget til, når vi får folkeoplysningsloven, og når vi får SF's forslag om en kulturfond, da at være enige med os i, at nu er det ikke idrætten, der skal bestemme, nu er det os, der skal bestemme. Nu skal vi bestemme, at folkekulturen og folkeoplysningen skal have, hvad de har brug for. De har ventet længe, og de bør ikke vente længere.

Så vil jeg sige, at man trods alt må være glad for, at der i dette lovforslag er indbygget enkelte forbedringer i forhold til, hvordan forslaget